

Ímé az Istennek ama Báránya!

Semmi sem hasonlít Jézushoz

Á

Az Egyesült Államok egykori elnöke, Bill Clinton, megkérdezte Nelson Mandelát, hogy hogyan tudott megbocsátani annak az embernek, aki 27 évre bebörtönöztette őt. Mandela válasza Á-gy hangzott: "Ha nem bocsátottam volna meg neki, máig most is a foglyuk lennék." (Ez a kijelentés Bill Clinton 2002 augusztusában, Nigériában tett látogatásakor hangzott el.)

Ez

megpecsételte dőntősemet: Mandela hivatalosan is felkerült példaképeim listájára. Ott a helye. Hiszen nekem minden erőfeszítésemre szákságem volt ahhoz, hogy a gyülekezetem egyik tagjának megbocsátsak azért, mert legnemesebb szándékaimat rossz szímben tette fel; most pedig itt ez a férfi, aki megbocsátott azoknak, akik az ölelére tértek, akik hamis vádakkal igyekeztek meghurcolni őt és népét.

A magasztos

lelki eszmékkel bárány emberek mindig megihlettek másokat. Motiválnak bennünket, előre visznek, segítenek, az olyannyira vágyott magaslatokra emelik tekintetünket, és példát adnak arra, hogy elérjük, amit ők, vagy még magasabbra tartásunk - ha merünk. Személyesen számomra olyan tőbbletet nyújtanak, amiért érdemes lenni.

Keresztelő

Jánost nem más, mint maga Jézus nevezte kiemelkedő egyéniségnek. Jézus elismerő szavai, amelyeket Jánosra mondott, olyan erőteljesek, hogy ölelést valóban érdemes figyelemmel követni. "Az asszonyoktól szállakított nem támadott nagyobb keresztelő Jánosnál." (Mt 11:11) Érdekes azonban, hogy annak alapján, amit a Biblia az öleléstől elmond, nem valószínű, hogy ma meghávnák az ENSZ döntőshozás körtekeztelére, vagy bármely ország elnökének a szomszédjában lakhatna. Jézus tehát szavaival nemcsak elismeri Jánost, hanem gyakorlatilag le is rombolja a nagyságnak azt a definícióját, amit a modern ember szinte tudat alatt elfogad.

Egy pap

fiaként, Keresztelő János kedveléssel rendelkező ember volt már születésétől kezdve. Az ölelést semmilyen viszontagsága nem tudta őt eltéríteni attól az úsványtól, amit a Gondviselés jelölt ki számára. Céljait semmi sem tudta eltéríteni. Távol maradt a vároosi ölelettől, Á-gy készségesen is biztosította azt, hogy a bűnt mindig visszataszítanak találja. Általánosan és öleléstől egyszerűságról tanáskodott: idegen volt tőle a bárány minden formája. Néhány kijelentése bepillantást enged számunkra rendkívül erős jellemre.

Á

Kicsoda intett meg titeket, hogy... megmeneküljétek?

A farizeusok

nagy hatalommal rendelkeztek. Minden zsidót gyermekszótól fogva arra tanítottak, hogy tisztelje őket. Szentségük tettetett voltának felismeréséhez a Szentlelkük megvilágosítás munkájára volt szükségük. Velük szembeállítani azt jelentette, hogy az illető saját hitelességét teszi kockáira, s azt, hogy valaha is befolyása legyen a zsidó nép körében. Még Jézus tanítványai is tartottak attól, hogy a Mester kiesik a farizeusok kegyeiből. (Lásd: Mt 15:12) János azonban kiállt ellenük.

János

szolgálatát erőskönte, és sokan megérték a zsidók között. Egy ideig nagyobb volt a befolyása, mint az ország vezetőinek, és ezt látva, a farizeusok és sadduceusok megpróbálták Jánost. Késztelen, tőbbféle okuk volt erre, de tőbbeségüket nem a megértés vágya motiválta. Inkább az a valószínűbb, hogy Keresztelő János hatalmas befolyású szerettek volna hasznot húzni, amikor engedték, hogy megkeresztelje őket. Talán úgy vélték, rangjuk majd hatást gyakorol Jánosra.

Jánost azonban

mindez hidegen hagyta. Őt nem lehetett sem becsapni, sem megfélemlíteni. Semmilyen hajlandóságot nem mutatott arra, hogy a kedvében járjon, vagy elnyerje az emberek tiszteletét azzal, hogy megkeresztel ilyen ézszelemi nagyságokat". Ő Isten szavát szálta - mit sem törődve a kivetkezményekkel: "Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragját megmeneküljétek?" (Mt 3:7)

"ÉzAnnak névekednie kell"

János

missziójának sikerét leginkább tanítványainak száma bizonyította. Őket feladni bizonyára keserű próbába lehetett. János azonban bizonyította, hogy nem ön maga magasztalásért. Amikor tanítványai látták, hogy Jézus elkezdte leírni a babákat", azt akarták, hogy János tegyen valamit ez ellen. János azonban a kitűzött jutalomra pontosan figyelmeztet. Ő az Eljövendőt hirdette, és most, hogy lassan háttérbe kellett vonulnia, készségesen megtette ezt is. "ÉzAnnak névekednie kell, nekem pedig alább szállanom." (Jn 3:30)

Á

"Te vagy az?"

A bátorításban
 telt az idő alatt rákényszerített töltésgyógykezelésben János hite
 meggyengült. Minden sportoló tudja, milyen kellemetlenségek várhatók egy
 naphány, mozgás nélküli telt nap után. János, aki addig a természetben élt, és
 fáradhatatlanul dolgozott, most mozgás nélküli, egy fáradatlanságban
 kellett, hogy álljon, hetekig.

Mélyre
 Ászezavarodva, képtelen volt arra, hogy lássa a jövőt, vagy szenvedésnek
 okát, és ráadásul még a démonok sugallatait is szenvedett. Jánosnak ez volt a
 vészes próbatétele. "Te vagy-e az, aki
 eljövendő, vagy májst várjunk?" (Mt 11:3)

A tény, hogy
 ilyen körülményekkel küzd kezeletlenek Ahhoz, Akiről Ő maga hirdette, hogy a Messiás,
 sokat elárul arról, micsoda nyomás nehezedett János lelkeire. Am - miután
 meghallotta János válasza -, még ebben a szörnyű próbában is megerősítette
 magát. Készen volt élni vagy meghalni a szeretett Ágyért. (Lásd: János élete, 175-176. oldal) Halálig tartás húsgé
 bitor-társul szolgál mindazoknak, akik mártír-ként szenvednek hitükért. János
 árfeláldozása szájadokon át fenyvesen ragyog.

Á

A páratlan János

A János
 életről kapcsolatos legcsodálatosabb dolgot (és mindazok életré vonatkozik
 ez, akik példaképeim kézzel szerepelnek) Ellen G. White fogalmazza meg: "A föld
 legnemesebb nagyjában megnyilvánulási kiváltságok Őt tőrőkről vissza. Jászf
 tisztasága és járatatás segítő-szása; Mázses hite, szelédés és trelme;
 Elizeus állhatatossága; Dániel nemes feddhetetlensége és szilárdasága; Pál
 apostol buzgósága és árfeláldozása. A felsorolt férfiakban megnyilatkozt
 és lelki erő, és rajtuk kívül mindazok, akik e földön éltek -, csak az Ő
 dicsőségének halvány visszfényei voltak. Őbenne találják meg a tőrőkeletes
 eszményképet." (Előtte az életré, 71. oldal)

Ha a földön

Élt legbátrabb, legerősebb és legnagyobb emberek is csak halványan tőrőkről
 az Ő jellemét, akkor kicsoda János? Valóban megismerhetem-e Őt? Teljesen
 megismerhetem Őt? Ezek a kérdések komolyan nyomasztanak engem, de egy dolog
 biztos: szavakkal nem igazán tudjuk kifejezni, kicsoda is János. Bár a
 tanítványok három évet telttek vele, mégis sok tanulnivalójuk maradt. János
 ezt mondta nekik: "Még sok mondanivalóm
 van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok." (Jn 16:12)

Nem csoda. Mi

mádon is érthetőek volna meg három rövid év alatt mindazt, amit a Mester a szeméremre tett, és félálom hallatásra mondott?

Azt hiszem, ez

a helyzet velünk is. Az ima, életnek tanulmányozása és egy élet tapasztalata által fogunk közel kerülni Öhöz. Békességünk lesz, mert a mennyi legközelebb be. Az élet sok zavaros tényezője és problémája jelentéktelenebb, és könnyebben elviselhetőbbé válik. De tekintet nélkül arra, mennyit tanulunk, még mindig több, sokkal több felfedezni való marad. Ahogyan a tudósok is egy kicsit többet megtudnak a Napról, amikor a teljes napfogyatkozás elrejteti fénye legjavát, ugyanógy mi is kicsit többet megtudhatunk az Igazságig Napjáról a földi nagyságok életének alapján.

Könyvek

gyűlnek a szemembe, amint elképzelem Luther Mártont, ahogyan ott áll egyedül a német fejedelemségek előtt, és bátran kijelenti: „Lelkiismeretem Isten Szavának foglya.” (Lásd: A nagy közzelem, 146. oldal)

Am megdöbbent a gondolat, hogy ez a jellemzője, ami itt megmutatkozik, Krisztus ragyogó dicsőségének csak egy halvány sugara.

Nos, mi,

halandós lények félálomunk Reje tekinteni. Csodálatos módon azonban Ő éppen erre biztat bennünket. Az Ige megígéri, hogy mi, akik „fedetlen arccal” szemléljük majd az Ő dicsőségét, „ugyanazon

ábrázatra elváltunk, dicsőségéről dicsőségre”.

(2Kor 3:18)

Értedmes élni! Áme, a Bírány!

Á

Martin Mato